

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ВНУТРІШНІХ СПРАВ**

*Факультет № 6
Кафедра соціології та психології*

ТЕКСТ ЛЕКЦІЇ

навчальної дисципліни «Актуальні питання прикладної юридичної
психології»

обов'язкових компонент

освітньо-наукової програми третього (освітньо-наукового) рівня вищої
освіти

053 Психологія (Юридична психологія)

Тема № 5. *Психологічні механізми правопорушень та психологія
правопорушників. Психологічні особливості діяльності установ виконання
покарань*

Харків 2023

ЗАТВЕРДЖЕНО

Науково-методичною радою
Харківського національного
університету внутрішніх справ
Протокол від 30.08.2023 № 7

СХВАЛЕНО

Вченою радою факультету № 6
Протокол від 25.08.2023 № 7

ПОГОДЖЕНО

Секцією Науково-методичної ради
ХНУВС з гуманітарних та соціально-
економічних дисциплін
Протокол від 29.08.2023 № 7

Розглянуто на засіданні кафедри соціології
та психології Протокол від 15.08.2023 № 8

Розробник:

доцент кафедри соціології та психології, кандидат психологічних наук, доцент
Філоненко В.М.

Рецензенти:

1. доцент кафедри педагогіки та психології Харківської державної академії фізичної культури, кандидат психологічних наук, доцент Павлик О.М.
2. доцент кафедри соціології та психології факультету № 6 Харківського національного університету внутрішніх справ, кандидат психологічних наук, доцент Шиліна А.А.

План лекції № 5

1. Кримінальна психологія.
2. Пенітенціарна психологія.

Література:

Основна

1. Мухіна Г. В. Юридична психологія : навчально-методичний посібник / за заг. ред. В. М. Бесчастного. Київ : ВД «Дакор», 2019. 236 с.
[https://moodle.znu.edu.ua/pluginfile.php?file=/616103/mod_resource/content/1/Jur_ydychna%20Psyhologija%20\(1\).pdf](https://moodle.znu.edu.ua/pluginfile.php?file=/616103/mod_resource/content/1/Jur_ydychna%20Psyhologija%20(1).pdf)
2. Маркіна Л.Л. Юридична психологія : конспект лекцій. Дніпро : Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2016. 91 с.
<https://dduvs.in.ua/wp-content/uploads/files/Structure/library/student/lectures/0930/1.1.pdf>.
3. Шинкаренко І.О. Юридична психологія : конспект лекцій. Дніпро : Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, 2016. 174 с.
https://dduvs.in.ua/wp-content/uploads/files/Structure/library/student/lectures/yp_23_11.1.pdf
4. Бочелюк В. Й. Юридична психологія : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2010. 336 с.
https://library.nlu.edu.ua/POLN_TEXT/CUL/50_1-uridichna_psihologiya-Bocheluk.pdf
5. Берестенко О.Г. Культура професійного спілкування : навч.-метод. посібник. Луганськ : Вид-во ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”, 2013. 299 с. ел.ресурс.
<https://dspace.lgpu.org/xmlui/bitstream/handle/123456789/507/3Np3.pdf?sequence=1&isAllowed=y>
6. Адміністративна діяльність поліції у питаннях та відповідях : навч. посіб. / за заг. ред. О. М. Бандурки ; О. І. Безпалова, О. В. Джафарова, С. М. Князєв, та ін.; передм. О. М. Бандурки ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2017. 242 с.

http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/bitstream/handle/123456789/2500/Administratyvna%20diialnist%20politsii%20u%20pytanniakh%20ta%20vidpovidiakh_navchalnyi%20posibnyk_2017.pdf?sequence=2&isAllowed=y

7. Тероризм: теоретико-прикладні аспекти : навчальний посібник / кол. авторів; за заг. ред. проф. В.К. Грищука. Львів : ЛьвДУВС, 2011. – 328 с.
http://www.college-business.dp.ua/docs/other_information_237.pdf

Допоміжна

1. Ніколаєнко С.І, Ніколаєнко С.О. Юридична психологія : навчально-методичний посібник щодо самостійного вивчення дисципліни. Державний вищий навчальний заклад “Українська академія банківської справи Національного банку України” : Суми : ДВНЗ “УАБС НБУ”, 2014. 145 с.

https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/50590/6/Nikolaienko_Yurydychna_psykholohiia.pdf;jsessionid=9DB9E95DD193EBBE54CC44D0871BAC91.

2. Берестенко О. Г. Культура професійного спілкування : навч.-метод. посіб. для студ. ден. та заоч. форм навчання всіх спец. гуманіт. профілю / Держ. закл. „Луган. нац. унт імені Тараса Шевченка”. Луганськ : Вид-во ДЗ „ЛНУ імені Тараса Шевченка”, 2013. 299 с.

https://elearn.nubip.edu.ua/pluginfile.php/639007/mod_resource/content/0/%D0%91%D0%B5%D1%80%D0%B5%D1%81%D1%82%D0%B5%D1%87%D0%BA%D0%BE%20%D0%9E.%D0%93.%20%D0%9F%D1%96%D0%B4%D1%80%D1%83%D1%87%D0%BD%D0%B8%D0%BA.pdf.

Столяренко О. Б. Психологія особистості : навчальний посібник. Київ : Центр учбової літератури, 2012. 280 с.

<https://filos.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2020/03/Psykholohia-osobystosti.-Stoliarenko-O.-B..pdf>.

4. Психологія у професійній діяльності поліції : навч. посібник / О.О. Євдокімова, І.В. Жданова, Д.В. Швець, Ю.В. Александров та ін. ; за заг. Ред.

В.В. Сокурєнка ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2018. 426 с.

<http://dspace.univd.edu.ua/xmlui/handle/123456789/5870>

5. Бочаріна Н.О. Психологія особистості : навчальний посібник.

Переяслав-Хмельницький, 2014. – 188 с.

<http://ephsheir.phdpu.edu.ua/bitstream/handle/8989898989/1068/%D0%9F%D0%BE%D1%81%D1%96%D0%B1%D0%BD%D0%B8%D0%BA%20%D0%91%D0%BE%D1%87%D0%B0%D1%80%D1%96%D0%BD%D0%B0.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Інтернет ресурси

1.URL:http://megalib.com.ua/book/124_Profesiino_psihologichna_pidgotovka_pra_civnikiv_slidchih_pidrozdiliv.html

Текст лекції

1. Кримінальна психологія.

Психологія злочинної діяльності. Психологічна структура злочину.

Процес становлення та розвитку суспільних відносин нерозривно пов'язаний зі зміцненням законності та цілеспрямованою боротьбою з негативним соціальним явищем – злочинністю.

Ефективна протидія злочинності неможлива без глибокого та послідовного наукового забезпечення, особливо без дослідження психологічного механізму учинення злочину. Узагальнення та аналіз інформації про механізм вчинення злочинів надає можливість слідчому швидко спрямувати розслідування у правильному напрямі, встановити істину у конкретній справі. Відтак питання механізму вчинення злочину є актуальне і очевидне із потреб практики.

До основних компонентів механізму злочинної поведінки входять: суб'єкти злочинної діяльності, засоби злочинної діяльності, предмет злочинної діяльності і сліди злочинної діяльності.

Злочин — це акт, у якому виявляється складна взаємодія соціальних, економічних, психологічних та інших чинників. Серед соціальних чинників вчинення злочину важливе місце посідають причини, що формують антигромадську спрямованість особи, її соціальні дефекти. Соціалізація особистості як процес пристосування свідомості людини до соціальних умов передбачає сприйняття світогляду, засвоєння знань, досвіду, моральних критеріїв, що характеризують суспільство. Однак у процесі цієї соціалізації можуть спостерігатись різні дефекти, обумовлені перекрученим сприйняттям соціального досвіду, впливом антигромадських установок, особистісною соціальною спрямованістю. Негативні особистісні якості є насамперед наслідком дефектів соціалізації, які виявляються в умовах виховання, адаптації до середовища, видозмінення структури потреб, розуміння і виконання обраної індивідом соціальної ролі. Таким чином, дослідження протиправної поведінки пов'язане з вивченням тих дефектів соціалізації особистості, які спричинили їхню реалізацію.

Негативні особистісні якості є насамперед наслідком дефектів соціалізації, які виявляються в умовах виховання, адаптації до середовища, видозміни структури потреб, розуміння і виконання обраної індивідом соціальної ролі. Кожне суспільство контролює встановлені ним правові та етичні норми поведінки щодо своїх членів.

У соціалізації особистості велике значення має соціальний досвід як здатність існувати і діяти у суспільстві, виконувати певні соціальні функції. Соціальний досвід людина здобуває протягом усього життя за допомогою тих ситуацій, які зумовлюють її діяльність і поведінку.

Цей досвід складається з декількох компонентів, що визначають його характеристику: а) виховання в сім'ї та навчальних закладах; б) спілкування в мікроколективах; в) досвід власної діяльності; г) сприйняття стороннього досвіду шляхом одержання інформації через радіо, телебачення, кіно та інші засоби інформації(канали). Існуючі тут дефекти, що суб'єктивно сприймаються особою як негативно значущі для неї, спричиняють створення

передумов для формування антисупільної установки як реальної основи вчинення протиправних дій.

У соціалізації особистості важливе значення надається спілкуванню як засобу передання соціальних і особистісних цінностей.

Дефекти соціалізації спостерігаються у багатьох випадках. Серед них можна виділити найбільш типові: а) мікроколектив має антисоціальну спрямованість; б) мікроколектив не має позитивної структури через відсутність керівника; в) мікроколектив сформовано з осіб з антисупільною установкою; г) вплив мікроколективу на своїх членів такий значний, що пригнічує їхні особистісні тенденції та спрямування (залякування).

В останньому випадку особливо важливо враховувати роль так званих неформальних груп, які виникають стихійно, на основі спільності **антисоціальних інтересів**. Розвитку дефектів у спілкуванні сприяє і негативна спрямованість самої особи, зумовлена її потребами і способами їхнього задоволення, що породжують загальне негативне ставлення до системи спілкувань.

Поряд з переліченими елементами у структурі соціалізації особистості особливе місце належить виконанню нею соціальних функцій і, як наслідок, дефектам, що виникають у зв'язку з цим.

Виконання індивідом тієї чи іншої соціальної функції визначається його психічними властивостями, що можуть бути як **позитивними, так і негативними**. Вплив останніх на поведінку особи спричиняє дефекти, пов'язані з різноманітними порушеннями, які нерідко переростають у протиправні дії.

Негативне ставлення до виконуваної функції впливає на психологічну структуру особистості. Це створює передумови для виникнення конфліктних стосунків, що у свою чергу спричиняє формування таких властивостей особистості, як дратівливість, грубість, прагнення панувати та ін., які нерідко сприяють протиправним діям.

Зазначені дефекти соціалізації особистості у певних умовах можуть спричинити її **соціальну деградацію**, при якій спостерігаються порушення структури потреб, викривлене уявлення про їхній обсяг, відсутність суспільно значущих інтересів, небажання виконувати соціальні функції.

Дослідники відзначають, що дефекти процесу соціалізації є наслідком запізнення та недосягнення відповідного рівня розвитку особистості. Це відбувається через послаблення уваги суспільства до позитивного регулювання (особливо у молоді) та недостатній кваліфікований підхід до психологічних особливостей цього процесу; через відсутність правильного педагогічного керівництва, належної організації життєвого простору, недостатню увагу, любов й підтримку дітей з боку значущих дорослих, насамперед батьків; через опірність педагогічним впливам особливостей розвитку психічної діяльності особистості, а також невмілі виховні дії дорослих.

Деградація індивіда або притаманні йому окремі соціально-психологічні дефекти можуть призвести до протиправної спрямованості, що виражається в тому, що особа: а) негативно проявляє себе в конфліктних ситуаціях і створює їх там, де вони, як правило, не виникають самі собою; б) сприяє формуванню антисоціальної установки в інших індивідів; в) учиняє протиправні дії, злочини; г) активізує і розширює діапазон своєї злочинної діяльності.

Психологічна структура злочину формується з компонентів, що передують злочинному прояву. Це при аналізі злочинної діяльності дає змогу простежити і виявити джерела її становлення, а також причини, що породжують подібні явища. Водночас до структури злочину входять й інші елементи, які за своєю характеристикою належать до власне злочинної поведінки. Серед них найбільше значення у психологічному плані мають **мотив і мета** вчинення злочину.

Мотив як елемент психологічного механізму злочинного діяння, як і дії взагалі, виражає ставлення особи до предмета чи об'єкта, який є метою дії. При здійсненні будь-яких дій особа керується певними спонуканнями,

мотивами, що є відображенням у психіці потреб та інтересів індивіда. Значущість мотиву впливає на зміст дії та її змістовну сторону. В динаміці злочинної поведінки **мотиву** належить одне з важливих місць. Відомі різні підходи до визначення мотиву злочинної поведінки.

Заслуговує на увагу визначення такого мотиву як актуальної потреби, яка задовольняється способом, забороненим кримінальним законом (А. Зелінський).

Мотив - досить складна психологічна структура (ідеально-розумова модель), що конструюється у певній взаємозумовленій послідовності, яка передбачає декілька стадій: усвідомлення мети і мотиву дії, боротьба мотивів, прийняття рішення, визначення форм і засобів його реалізації.

Мотив формується неоднозначно, спонукання визначається безліччю дій - моральних, корисливих, захисних, агресивних та ін.

В обговоренні мотивів, яке у психології називається мотивацією, велике значення мають вольові прояви, які впливають на швидкість прийняття рішення з вибору мотиву. Обрання мотиву, що суперечить праву і моральним принципам, є підставою для прийняття рішення про **вчинення злочину**, в якому відобразилися мотиви, що конкурують з доводами обов'язку і розуму. Тут найбільш примітним є те, що рішення приймається в різних ситуаціях, які визначають психічний стан особи і проміжок часу, необхідний для його остаточного формулювання.

У цьому аспекті за типовими структурами прояви злочинної поведінки ситуації можуть бути **звичайними та екстремальними**.

Якщо мотиваційний етап злочинної поведінки закінчується прийняттям рішення, то етап практичного здійснення є перетворенням рішення **на дію**.

Тут психічна енергія індивіда спрямована на активну діяльність з виконання прийнятого рішення, досягнення поставленої **мети**. У процесі досягнення **мети** психічна активність може бути різною: досить високою і цілеспрямованою; характеризуватися нерішучістю, що викликається сумнівами у необхідності прийнятих дій; цілком угасати під впливом різного

роду дій - зовнішніх і внутрішніх (усвідомлення непотрібності, протиправності вчинюваних дій). Психічний стан у процесі реалізації злочинного наміру включає елемент прогнозування його наслідків.

Психологічні наслідки злочину

Юридична практика свідчить про те, що кожен злочин чинить певний психологічний вплив не лише на потерпілого чи очевидців, але й на особу, яка здійснила злочинне діяння. Цей вплив може бути різним в залежності від особливостей психологічної структури конкретної злочинної дії, а також в залежності від рівня сформованості і розвитку психічних процесів, властивостей особистості злочинця. Сам злочин, дія по підготовці і здійсненню залишають сліди у психіці особистості злочинця, вносять зміни в його свідомість і поведінку, призводять до інших психічних станів. Більш того, здійснений злочин викликає певні зміни в особистісних якостях злочинця: відбувається або закріплення антисоціальної спрямованості особистості, або критична перебудова її інтересів, поглядів, потягів і бажань та ін.

Одна з особливостей психічної діяльності особи після здійснення злочину полягає в тому, що психічна напруга не спадає, а навпаки, посилюється. Це зумовлено наступними факторами:

- сприйняття злочинцем самого результату злочинного діяння, яке завжди супроводжується сильним емоційним впливом;
- поява оціночних суджень про здійснені дії;
- страх перед покаранням і пониження рівня саморегуляції;
- збудження підвищеної нерішучості, негнучкості мислення та ін.

Іншими словами, здійснений злочин, постійна загроза викриття і покарання створюють злочинну домінанту в психіці злочинця.

Психічні зміни в особистості злочинця після здійснення злочинного діяння багато в чому визначаються психологічною структурою здійсненого злочину: чи був він свідомо планованим і підготованим чи ситуативним, імпульсивним;

чи реалізувалася в ньому усвідомлена потреба, чи злочин був результатом дефекту соціальної ролі;

який мотив із сукупності мотивів був домінуючим;

які способи, засоби та знаряддя використовувались і т.д.

Якщо закоренілим злочинцем здійснений ретельно спланований і підготований злочин, то емоційний вплив на нього результатів злочинного діяння досить низький. Це пояснюється тим, що в ході планування, підготовки злочину в людини виробляється певна здатність сприйняти і ті негативні емоції, які з'являються після здійснення злочину. Сила емоційного впливу набагато вища у тому випадку, якщо людина здійснює злочин вперше, чи при здійсненні злочину виникає необхідність у діях, які раніше не планувалися, настають наслідки, які не очікувались.

У рецидивістів усвідомлення протиправності своїх дій призводить до прагнення компенсувати негативне ставлення до себе з боку суспільства спробою навіювання оточуючим власної винятковості, яка дає їм право порушувати соціальні норми поведінки. Це породжує зовнішню браваду, свідомий негативізм по відношенню до оточення, посилене протиставлення себе іншим людям в діях і вчинках.

Психічні стани, пов'язані з переживанням здійсненого злочину, призводять до того, що в поведінці злочинця і "діях проявляється загальмування розумових процесів, втрачається 'автоматизм у вироблених раніше робочих навиках, змінюється звична манера спілкування з оточуючими (з'являється дратівливість, замкнутість). Однак може мати місце і підвищена активність людини після здійснення злочину, яка частіше за все виражається у непередуманості дій, метушливості, неадекватності реакції на ситуацію.

Такий негативізм є результатом внутрішнього прагнення зняти психічне напруження, яке виникло після здійснення злочину, переключити свою увагу, думки і емоції на іншу діяльність. Потреба в розрядці, викликана підвищеним психічним напруженням, реалізується у них шляхом посиленого прийняття

алкоголю чи наркотиків, що знімає напруження і заглушає стан тривоги, схвильованості.

Визначення свого ставлення до злочину, усвідомлення здійсненого можуть викликати у злочинця дії, спрямовані на приховання слідів злочину, на вироблення такої лінії поведінки, яка доводила б його непричетність до злочину. У ряді випадків злочинець здійснює перестраховальні дії: приходить на місце події з метою маскування слідів злочину, проявляє підвищений інтерес до ходу розслідування і т.д. Крім того, оцінка здійснених дій і сприйняття наслідків можуть змінити ставлення злочинця до мотивів здійсненого злочину, до його задуму.

Здійснення будь-якої дії пов'язане зі змінами психічного стану особи, який певною мірою впливає на її психологічну структуру. Найбільш значущими у цьому аспекті є зміни, зумовлені вчиненням протиправних діянь. **Незвичність вчинюваного** призводить до сильного перенапруження психіки індивіда, яке може бути короткочасним або досить тривалим і в цьому разі переростає у стійкі зміни психологічної структури особистості. **При вчиненні протиправних дій звичайний стан зняття напруження і психічне задоволення не набувають загальноприйнятого характеру.** Якщо задоволення заздалегідь планованої чи ситуаційної потреби пов'язане з протиправною діяльністю, психічне напруження різко підсилюється (страх викриття та інш.).

Почуття вини посилюється можливістю викриття і пов'язаною з ним утратою колишніх суспільних і особистих зв'язків. Сильний емоційний вплив цих почуттів та їхня тривалість створюють передумови для появи стійкого психічного стану (домінанти), в якому саме ці почуття переважають. Під їхнім впливом індивід позбавляється колишніх психічних якостей і здобуває **нові, негативна спрямованість яких призводить до зниження активної психічної діяльності, втрати інтересів, депресивного стану.**

Психічне напруження в особи, яка вчинила злочин, посилюється у період, що передуює його виявленню і викриттю.

Коли злочин тривалий час залишається нерозкритим, у злочинця поступово формується установка на безкарність, а відтак, створюються умови для вчинення подібних дій у майбутньому. Усвідомлення злочинцем своєї безкарності спричиняє негативне ставлення до правових розпоряджень, формує відверто антисоціальну установку.

Психологія особи злочинця

Поняття особи злочинця

Вчинення злочинного діяння передбачає наявність суб'єкта діяльності (суб'єкта його вчинення). Для позначення його поняття в юридичній літературі вживаються різні терміни: «особа злочинця», «злочинна (чи криміногенна) особа», «особа винного», «особа, яка вчинила злочин».

Особа злочинця - це соціально-психологічне поняття, яке охоплює сукупність типових психологічних і моральних якостей індивіда, що формуються в результаті вчинення злочинів. Особа злочинця охоплює цілу систему психологічних властивостей: **спонукання, установки, переконання, емоційні та вольові особливості тощо**. Особа злочинця характеризується виникненням певних змін (пороків) в її психологічній структурі. Змінам піддаються ціннісні орієнтації, потреби, нахили, переконання. Виникають негативні риси характеру: жорстокість, озлобленість, жадібність, боягузтво та ін.

Заслуговують на увагу пропозиції деяких авторів (А. Сахаров) виділяти такі категорії ознак щодо структури особи злочинця: **1) соціально-демографічні:** а) загальногромадянська сфера (соціальне походження, соціальний стан, освіта, участь у суспільно-політичних подіях та ін.); б) сімейна сфера (сімейний стан, склад сім'ї, взаємини членів сім'ї тощо); в) побутова сфера (місце проживання, житлові умови, матеріальне становище, найближче побутове оточення, знайомства та ін.); г) виробнича сфера (фах, спеціальність, рід занять, трудовий стаж, характеристика у колективі та ін.); **2) соціально-психологічні:** а) моральна сфера (світоглядні і моральні риси людини); б) інтелектуальна сфера (рівень розумового розвитку, обсяг знань, життєвий

досвід та ін.); в) емоційна сфера (сила і швидкість реакцій на подразники, ступінь емоційного збудження тощо); г) волюва сфера (цілеспрямованість особи, самовитримка, рішучість та ін.).

Особа злочинця характеризується виникненням певних змін (пороків) в її психологічній структурі.

У психології особи злочинця розрізняють певного роду дефекти:

1) дефекти індивідуальної правосвідомості(соціально-правовий інфан-тилізм, правова непоінформованість, соціально-правова дезінформованість, правовий нігілізм(негативізм), соціально-правовий цинізм, соціально-правове безкультур'я); 2) патологія сфери потреб особи; 3) дефекти в особистісних установках; 4) дефекти психічного розвитку (помічаються майже у 50 % засуджених)

У сучасній кримінальній психології (В. Пирожков) розглядають також певний причинний комплекс особи злочинця, до якого належать:

1. соціальні чинники (нестабільність суспільства, несприятлива соціально-психологічна атмосфера у ньому, соціальна незахищеність тощо); 2) політичні чинники(відсутність розвинутої демократії, тоталітаризм, корумпованість тощо); 3) ідеологічні чинники (відсутність ідейності, бездуховність та ін.); 4) моральні чинники (аморальність, поширеність алкоголізму, наркоманії, люмпенізація суспільства тощо); 5) економічні чинники(спад економіки, зростання тінізації в економічній сфері та ін.) та інші.

Здорові, міцні моральні переконання людей утримують їх від негідних вчинків, служать стримуючим фактором на шляху можливого вчинення злочинів. Проте це не стосується злочинців. Їх моральна свідомість значно спотворена. Її дефекти мають глибокий характер, переростають у негативні звички і переконання. Аморальні вчинки серед них більш поширені, ніж серед законослухняних громадян. У них немає почуття відповідальності за свої неправомірні дії, вони не дорожать власного честю і гідністю, зате нехтують гідністю інших, ігнорують громадську думку про свою негідну поведінку. Для багатьох з них характерним є роздвоєння особистості - на словах вони

говорять одне, а насправді поводяться аморально. У системі їх ціннісних орієнтацій перше місце посідають егоїстичні і корисливі спрямування, вигода, кар'єризм, власне благополуччя, самолюбство і свавілля.

Кримінально-правові ознаки особи злочинця. Зазначені ознаки знаходять свій вияв у деяких формах дозлочинної поведінки особи і найбільш повно виражені в учиненому нею злочині. Серед ознак, які належать до вчиненого злочину, слід назвати ті, що характеризують: спрямованість злочинної поведінки суб'єкта на конкретні суспільні відносини, взяті під охорону закону (безпосередній об'єкт посягання); ступінь і характер суспільної небезпечності вчиненого злочину; способи, обрані для досягнення злочинної мети; мотив, яким керувався суб'єкт злочину; ставлення винного до вчиненого (визнав себе винним чи ні, розкався чи ні) та ін. Перелічені ознаки мають і кримінально-правове, і кримінологічне значення. Їх виявлення і аналіз дають можливість всебічно міркувати про вчинений злочин і особу злочинця.

Класифікація злочинних типів.

Спробу дослідити злочинні типи (соціально-психологічні типи) зробив італійський лікар-психіатр Чезаре Ломброзо, який вивчав представників місць позбавлення волі і своєрідність татуювань на їхньому тілі. Ч. Ломброзо і його послідовник Е. Феррі розрізняли такі типи злочинців: 1) природжених; 2) «злочинців унаслідок божевілля», психопатів та інших, які страждають на психічні аномалії; 3) злочинців із пристрасті; 4) випадкових; 5) звичних. Патріарх антропологічної школи кримінального права Ч. Ломброзо стверджував, що злочинний тип особистості можна розпізнати (діагностувати) за специфічними фізичними і психічними ознаками (ця школа виникла у 70-80-х роках XIX ст.). Заслуговує на увагу класифікація особистостей, запропонована психологом О. Лазурським. При визначенні типів він виходив з: 1) природних психологічних можливостей; 2) особливостей соціального пристосування особистості до дійсності, причому відповідно до цих ознак встановив три рівні особистостей: нижчий, середній та вищий.

Для кримінальної психології важливе значення мають спотворені типи особистості нижчого рівня (з цих типів виходять злочинні особистості). О. Лазурський до спотворених типів відносив: **1) пасивний тип**, який виступає у вигляді двох різновидів: а) апатичного, що характеризується байдуже-млявим ставленням до всього оточуючого, відсутністю яскраво виражених інтересів та потреб; б) безвільно-боязкого, який легко піддається навіюванню, з переважанням пригніченого настрою. На його думку, хоча люди такого типу і не належать до кримінального типу, однак можуть бути джерелом поповнення злочинного світу; **2) тип розважливого егоїста**. Люди цього типу розважливі і хитрі, черстві і злопам'ятні; на першому плані у них турбота про свої вигоди та інтереси, переважно матеріальні; цей тип дуже близький до кримінального; **3) афективно-спотворений тип**. Його представники - безладно-веселі, легковажні люди. За своїми соціальними проявами - це п'яниці, забіяки, скандалісти, дрібні злодюжки; **4) активно-спотворений (гвалтівник) тип**. Сюди входять два підтипи: а) безладний гвалтівник, що характеризується рішучістю, енергією. Працювати не любить, схильний до бійок; б) зосереджено-жорстокий, який не зупиняється і перед вбивством.

Цікавою є пропозиція О. Ковальова розрізняти основні типи особи злочинців залежно від ступеня кримінальної «зараженості» особистості. За цим критерієм автор виділяє: **1) глобальний злочинний тип** (тип з повною злочинною «зараженістю»). Цей тип антисоціальний. Він негативно ставиться до праці і людей. Представники цього типу не мислять життя поза злочинами, що їм обіцяють основні радощі. **2) парціальний тип**, тобто з частковою кримінальною «зараженістю». Особистість цих людей нібито роздвоєна, у ній уживаються риси нормального соціального типу і риси злочинця; **3) передкримінальний тип**. Ці люди мають такі морально-психологічні властивості, які у певній ситуації, якщо вони опиняються в ній, неминуче вчиняють злочин. **За змістом ціннісно-орієнтаційної спрямованості особистості розрізняються такі групи злочинців:** 1) злочинці з антисоціальною корисливою спрямованістю (корисливо-господарська підгрупа злочинців;

зłodії, шахраї); 2) злочинці з антисоціальною корисливо-насильницькою спрямованістю (особи з корисливими посяганнями, поєднаними з насильством над особою); 3) злочинці з антигуманною, агресивною спрямованістю (особи з дуже зневажливим ставленням до життя, здоров'я та особистої гідності інших людей).

Психологія окремих категорій злочинців

При вивченні окремих категорій злочинців велику увагу приділяють насильницькому типу злочинця (хуліган, гвалтівник, вбивця).

У літературних джерелах робилися спроби встановити найбільш загальні риси насильницьких злочинців: 1) егоїзм, що нерідко переходить в его-центризм, при якому вся поведінка особи підкоряється лише її інтересам, бажанням і потягам; примітивно-анархічна позиція: «що хочу, те і роблю»; 2) тісно пов'язана з егоїзмом (а нерідко і прямо ним обумовлена) зневага до інтересів і думок окремих членів суспільства, у тому числі навіть найближчих цій людині; 3) відсутність здатності, а часто і бажання поставити себе на місце потерпілого, звідси - відсутність почуття жалю до потерпілого, високий чи низький ступінь жорстокості; 4) переважно афективний характер поведінки, при якій бажання, що виникають в особи, потреби і спонукання відразу ж реалізуються, у тому числі злочинним шляхом.

Деякі вчені (М. Єнікєєв) до основних характерних рис насильницького типу злочинця відносять: **дефектність соціальної ідентифікації, емоційну тупість, імпульсивну агресивність.**

Вчинення насильницьких злочинів пов'язане з агресією. Готовність окремої особистості до агресії виявляється як негативна риса - **агресивність.**

При вивченні окремих категорій злочинців велику увагу приділяють **насильницькому типу злочинця** (хуліган, гвалтівник, вбивця). У літературних джерелах робилися спроби встановити найбільш загальні риси насильницьких злочинців: 1) егоїзм. 2) тісно пов'язана з егоїзмом (а нерідко і прямо ним обумовлена) зневага до інтересів і думок окремих членів суспільства, у тому числі навіть найближчих цій людині; 3) відсутність

здатності, а часто і бажання поставити себе на місце потерпілого, звідси — відсутність почуття жалю до потерпілого, високий чи низький ступінь жорстокості; 4) переважно афективний характер поведінки, при якій бажання, що виникають в особи, потреби і спонукання відразу ж реалізуються, у тому числі злочинним шляхом. Для насильницьких злочинців характерний низький рівень загальної культури та освіченості. **Розрізняють випадкових злочинців і стійкий («злісний») тип насильницького злочинця.** Для злісного типу характерна агресивна спрямованість особистості, прагнення розв'язати конфлікт шляхом застосування фізичної сили, жорстокості. Особливий тип насильницького злочинця — **вбивця**. Існують різні типи вбивць: «випадкові» вбивці, сексуальні вбивці, вбивці-хулігани, вбивці-терористи, вбивці-найманці (кілери) та ін. Позбавлення життя іншої людини має серйозні психологічні наслідки для особи, яка його вчинила. **Позбавлення життя іншої людини має серйозні психологічні наслідки для особи, яка його вчинила.**

Специфіка сексуальних вбивств полягає у необхідності враховувати сексопатологічні дані.

Серйозну соціальну небезпечність становлять **вбивства на замовлення**. Психологія вбивства на замовлення характеризується складним ланцюгом взаємодій: замовник - виконавець, або замовник - посередник - виконавець, або замовник - декілька посередників - виконавець. Є різні типи виконавців убивства на замовлення (кілерів). Вони можуть бути поділені на виконавців-дилетантів і виконавців-професіоналів. Наймані вбивці-професіонали у свою чергу поділяються на вбивць-одиночок, які виконують замовлення час від часу, та вбивць, які перебувають на постійному утриманні того чи іншого злочинного угруповання. Вони вчиняють вбивство групою по два-три чоловіки.

Психологічні особливості має особа виконавця вбивства на замовлення, для якої основний мотив діяльності - не тільки користь, а й досягнення професійного результату. Професійних виконавців убивства замовлення

пропонувалося умовно позначити як: 1) «соціопатичних», до яких належать особи з явними дефектами психічної діяльності, у суміжних станах; 2) «категорія інфернального досвіду» - ветерани бойових дій, колишні засуджені з низьким соціальним статусом (Д. Донської).

Вбивця-професіонал йде на справу, якщо почуває 99-відсоткову гарантію власної безпеки.

Сьогодні злочинці роблять спроби змінити типовий образ кілера. Останнім часом у вчиненні вбивств на замовлення намітилися нові тенденції: **до таких вбивств стали залучати жінок.**

Специфічною є особа хулігана. Хуліган прагне продемонструвати свою владу, відчуває насолоду від безкарності, прояву самоствердження. При вчиненні хуліганства спостерігається явна невідповідність приводу і реакції на нього. Май-же всі прояви хуліганства відбуваються у стані алкогольного сп'яніння чи наркотичного збудження.

Широке коло осіб охоплює корисливий тип злочинця: злодії, розкрадачі, шахраї та ін. Злодій – це злочинець, який займається крадіжками. Саме зі злодіями пов'язане виникнення злочинних традицій, злодійських «законів» і «правил поведінки» у кримінальному світі.

Розрізняють злодіїв: «домушників», «квотирників», «кишенькових злодіїв» та ін. У злодіїв порушується система моральної орієнтації, з'являються негативні якості особистості: жадібність, прагнення до наживи, нечесність та ін. Від злодійства слід відрізнити kleptomaniю - імпульсивно виникаюче (нездоланне) прагнення взяти ту чи іншу річ без корисливої мети.

До корисливого типу особи злочинців належать шахраї. Процес економічних перетворень, розвиток ринкових відносин пов'язані з проникненням шахрайства в усі сфери суспільства. З погляду психології більшість шахраїв мають добру уяву, їм притаманні сугестивний вплив і вміння переконувати. До особистих якостей і властивостей **шахрая** належать його хитрість, облудність, уміння привертати до себе оточуючих, знання способів підроблення документів. За своїм зовнішнім виглядом це звичайно

солідні люди, які «вміють себе подати», мають певні знання у галузі психології, досить добру спостережливість і швидко реагують на обстановку, що змінюється.

Шахраїв поділяють на групи: 1) **«нові» шахраї**, які використовують механізми ринкових відносин, можливості кредитно-банківських операцій, фіктивних фірм, страхової, інвестиційної та довірчої діяльності; 2) **шахраї-гастролери**; 3) **шахраї-гравці**; 4) **шахраї**, що не мають постійного місця роботи чи проживання, неодноразово засуджені за шахрайство та інші злочини; 5) **шахраї, що вчиняють злочини вперше**, з легкодумства, під впливом інших осіб чи ситуації; 6) **шахраї-одиначки і шахраї, що вчиняють злочин групою**, в тому числі з розподілом ролей.

2. Пенітенціарна психологія

Основи пенітенціарної психології.

Сутність пенітенціарної психології.

Наявність злочинності як соціального та соціально-психологічного феномену спричиняє потребу у пенітенціарних закладах різних видів, що виконують функцію ізоляції й перевиховання людей, які з тих чи інших причин відхилилися від визначених суспільством поведінкових зразків, вчинили протиправні дії та повинні у відповідності з законом відбувати покарання. На практиці вказані заклади є не лише місцем тимчасового відокремлення особи від суспільства, але й живильним середовищем своєрідної субкультури з власними вимогами, нормами і правилами співжиття. Життєдіяльність у місцях позбавлення волі об'єктивно призводить до появи моралі, що за своїм змістом дала можливість дослідникам кваліфікувати її як станovo-кастову, а також нормопорядку, типового для архаїчної спільноти. Ці ознаки слід обов'язково враховувати при оцінці можливостей та ефективності покарання у вигляді позбавлення волі як засобу виправлення та перевиховання.

У процесі розвитку юридичної психології з неї виокремилася така галузь, як пенітенціарна психологія. Специфіка об'єкта пізнання, обумовлена складним

характером питань, пов'язаних із процесами корекції засуджених, своєрідність методів вивчення їхньої особистості і психічних процесів, що відбуваються в період відбування покарання, розгляд інструментів вивчення особистості засудженого і методів виховного впливу стали підставою для виділення окремої галузі юридичної психології — пенітенціарної психології.

Пенітенціарна психологія є одним з напрямів юридичної психології, що досліджує психологічні закономірності динаміки особистості у процесі відбування покарання, у тому числі - у місцях позбавлення волі, та особливості формування і функціонування мікрогруп засуджених.

Пенітенціарну психологію можна визначити як галузь юридичної психології, що досліджує закономірності психічної діяльності особи, яка відбуває покарання, а також можливості її ресоціалізації (відновлення раніше порушених соціальних якостей).

Предмет пенітенціарної психології - психічні явища, що виникають при позбавленні свободи та застосуванні Інших видів покарань, а також психологічні умови і особливості процесу корекції і ресоціалізації особистості засуджених.

Основні завдання пенітенціарної психології:

- 1) визначення системи принципів і методів вивчення особистості засуджених, адаптація наявних та розробка нових методик її вивчення, спрямованих на здобуття інформації з метою здійснення позитивного психологічного впливу;
- 2) дослідження психологічних характеристик та динаміки особистості засуджених-вивчення їх психологічних особливостей, зумовлених віком, життєвим досвідом, характером вчиненого злочину тощо; виявлення закономірностей зміни психіки засуджених в умовах позбавлення волі;
- 3) дослідження закономірностей утворення і функціонування груп засуджених - вивчення механізмів формування різних видів груп, їх структури та характеру впливу на учасників;
- 4) визначення форм і методів психологічного впливу на особистість засуджених-цілеспрямований добір та реалізація системи групових та

індивідуальних форм і методів психологічного впливу з метою найбільш ефективної корекції поведінки;

5) дослідження психологічних чинників, що впливають на ефективність ресоціалізації засуджених-вивчення впливу основних (режим, праця, стосунки в групах засуджених та Ін.) і факультативних (родинні та дружні зв'язки на волі, захоплення та ін.) чинників;

6) розробка психологічних рекомендацій щодо підготовки засуджених до життя на волі - підготовка та активізація їх психіки, формування психологічної готовності до життя в нових соціальних умовах.

Найбільший інтерес для дослідників у сучасних умовах становлять ті проблеми пенітенціарної психології, що стосуються особи засудженого, його психологічних і кримінологічних характеристик, станів, пов'язаних з ізоляцією від суспільства, його ставлення до вчиненого, своєї вини, вироку (справедливий, несправедливий). Важливе значення має також вивчення питань формування формальних і неформальних колективів засуджених, так званих мікрогруп, з різною соціальною і криміногенною спрямованістю, закономірностей їх утворення, позитивного або негативного впливу на осіб, які входять до їх складу. Особливе місце у пенітенціарній психології посідають питання розробки методів психологічного впливу на засуджених і його різних форм стосовно окремих осіб або мікрогруп, їх ефективності.

З огляду на це не можна не зазначити зростаючу актуальність проблеми навчання кадрів педагогів, юристів, психологів, які відповідно до специфіки своєї діяльності виконують трудові функції в установах з виконання покарань. Нині ці установи відчувають гостру потребу в спеціалістах, які мають професійні знання у галузі педагогіки, етики, психології, що вкрай негативно впливає на рівень і методи виховної роботи з засудженими. Це виражається в обранні традиційних, малоефективних форм впливу на них, зокрема залучення до праці, навчання, виконання окремих громадських функцій. Йдеться не про заперечення цих форм, а про обрання в них таких варіантів впливу на засуджених, які можуть привести до оптимальних результатів. Навіть обрання

форми праці за ступенем ваги, характером виконуваних дій (праця чоловіча і жіноча), результатами виконання завдань (необхідних заохочень) дає можливість варіювати методи трудового впливу, обираючи з них найбільш результативні.

Форми роботи передбачають і урахування спрямованості особистості. Так, виконання роботи, що не становить жодного інтересу для засуджених, справляє негативний психологічний вплив на них і, як наслідок, призводить до слабого трудового і виховного ефекту.

До основних напрямів досліджень у галузі пенітенціарної психології належать: а) вивчення закономірностей зміни психіки засудженого, розвитку його особистісних якостей і мотивів поведінки з метою визначення впливу на його свідомість чинників, пов'язаних з ізоляцією від суспільства; б) дослідження морального впливу на засудженого кримінального покарання як чинника, що ганьбить людину, вивчення психічних станів засудженого, викликаних усвідомленням вини або невинуватості, з метою створення необхідних умов для його адаптації; в) дослідження психологічних особливостей засуджених, обумовлених їхнім віком, життєвим досвідом, національною належністю, видом злочинної діяльності і покаранням, з метою розроблення методів формування колективів засуджених і видів виховного впливу; г) розроблення групових та індивідуальних методів психолого-педагогічного впливу з метою найбільш ефективної корекції засуджених.

Методи впливу на особу засудженого в установах виконання покарань

Методи психолого-педагогічного впливу, застосовувані у звичайній обстановці, тут повинні бути трансформовані з урахуванням характеристик, притаманних особам, які відбувають покарання за вчинений ними злочин. Необхідною передумовою для обрання методів психолого-педагогічного впливу є вивчення особи засудженого, його поведінки в генезисі (до надходження до установи виконання покарань і під час перебування у ній), ставлення до праці, навчання, режиму, комплексу заходів соціального впливу. До цих методів поряд з високою і послідовною вимогливістю щодо режиму

праці і відпочинку належить **метод переконання**, основною рисою якого є такий вплив на психіку засудженого, за якого досягається розуміння завдань і формується згода з необхідністю їх виконання. До найбільш важливих методів кримінально-виконавчого впливу належить **метод навіювання**, який передбачає вплив на психіку людини без критичного його сприйняття останньою. Виділяють два способи навіювання: **словесне** - шляхом прямого мовного впливу на засудженого і **непряме** - опосередковане яким-небудь предметом чи дією. Важливим методом впливу на особу засудженого у пенітенціарній психології називають **метод передавання інформації**. Специфічним методом впливу на особу засудженого є **метод регулювання психічних спілкувань**. Тут є певні можливості регулювати психічні спілкування, впливати на взаємодію з іншими засудженими, рідними та близькими. Особливі умови перебування засудженого в місцях позбавлення волі передбачають застосування **методу примушування**.

Психологія особи засудженого

Колективи засуджених та їх психологічна характеристика

Раніше вже зазначалося, що злочинець - свідомий суб'єкт, наділений сукупністю біологічно зумовлених і соціально детермінованих властивостей та якостей, поведінка якого визначається антисуспільною спрямованістю, що виникає під впливом дії певних суспільно-політичних, економічних та соціокультурних умов. Засуджений - злочинець, що відбуває покарання за вироком суду, отже, на нього розповсюджуються усі вищезазначені ознаки. Але слід враховувати, що засуджені не є гомогенною (однорідною) групою, тобто ця спільнота може бути певним чином типологізована.

Традиційно в пенітенціарній (виправно-трудої) психології виділялися наступні типи засуджених: **актив** - особи з вираженою позитивною спрямованістю, які характеризуються активною участю в трудовому процесі, ініціативним ставленням до навчання, ретельністю у виконанні доручень, позитивним впливом на інших членів групи; **резерв** - засуджені, які беруть участь у трудовому процесі, у навчанні, але поведінка їх характеризується

незначною ініціативністю; **пасив** - засуджені з невизначеною спрямованістю, які вагаються у виборі стратегії та тактики своєї поведінки, а їхні вчинки значною мірою залежать від ситуації; **засуджені з негативною спрямованістю**- ті, для кого характерні порушення режиму, негативне ставлення до будь-яких форм позитивного впливу, підвищена конфліктність. Вивчення колективів засуджених, їх формування, розвитку, розпаду (розформування) становить значний інтерес, оскільки дає змогу визначити закономірності потягу людей один до одного, основи їхньої психологічної сумісності в процесі діяльності. Для колективу засуджених характерні такі **особливості**: а) це колектив закритого типу; б) колектив формується з правопорушників, позбавлених волі; в) перебування засуджених у колективі є примусовим; г) діяльність колективу докладно регламентується нормами кримінально-виконавчого законодавства; г) колектив характеризується істотними відмінностями (віковими, професійними, моральними); д) формування і специфіка колективу визначаються видом кримінально-виконавчої установи; е) особливості колективу зумовлюються видом і характером виробничої діяльності.

Формування психології колективу засуджених визначено відповідними чинниками, найбільш важливими з яких є: кримінально-виконавча політика держави; економіка суспільства, що зумовлює характер виробничої діяльності в установі виконання покарань; характер виконуваних засудженими виробничих завдань; соціальні, національні, вікові, кримінологічні особливості засуджених; організація культурних заходів і побуту; організація педагогічного процесу, його форми і методи, рівень результативності, особливості відносин.

За структурою колективи засуджених поділяються на **формальні і неформальні**. Формальні колективи поділяються на види: **первинні, проміжні, загальні**. Первинні колективи мають такі підрозділи, як ланка, бригада, відділення; проміжні поєднують декілька бригад.

Неформальні колективи, мікрогрупи утворюються у результаті тяжіння осіб, заснованого на різних характеристиках, наприклад національній належності, подібності доль, вікових особливостях, видів вчиненого злочину, потребах і прагненнях тощо.

Типи таких груп традиційно визначаються за певними характеристиками: 1) групи з позитивною спрямованістю; 2) групи з невизначеною спрямованістю; 3) групи з негативною спрямованістю. Основою формування кожного типу мікрогруп є найбільш привабливі для їх учасників особливості засуджених.

У групах з **позитивною спрямованістю** їх члени пов'язані духовними інтересами, спільністю смаків і особистою симпатією. Підставами для формування груп з **невизначеною спрямованістю**, що при відповідних умовах може стати як позитивною, так і негативною, можуть бути: а) національні ознаки; б) матеріальні інтереси (разом харчуються, діляться посилками); в) професійні інтереси (особи однієї або подібних професій); г) схожі долі (невдачі у сімейному житті); ґ) вік та інш.

Підставами для формування груп з негативною спрямованістю є:

а) негативне ставлення їх членів до будь-яких форм виховного впливу; б) гіперболізація уявлень про власну значущість, почуття «власної гідності»; в) прагнення до типових порушень режиму і підвищена у зв'язку з цим конфліктність; г) однотипність вчинених ними злочинів або співучасть в одному злочині. Перелічені підстави не мають вичерпного характеру.

Виявлення і вивчення неформальних мікрогруп (мікроколективів) сприяє прогнозуванню поведінки окремих їх членів, визначенню можливого позитивного або негативного впливу групи на формальне формування, до складу якого вона входить, обранню найефективніших прийомів виховного впливу.

Вплив соціальної ізоляції на особу

Більшості ув'язнених притаманні специфічні емоційні стани - недовірливість, підозріливість, тривожність, дратівливість, збудливість, агресивність, а також пригніченість, почуття власної неповноцінності та інш. Вони викликаються

наступними чинниками: 1) ізоляція від суспільства і розміщення у замкненому середовищі. 2) тотальна регламентація життєдіяльності та наявність жорстких санкцій за порушення як офіційних приписів, так і неформальних норм і правил поведінки. Таким чином, кожна особа перебуває під подвійним контролем - адміністрації та мікросередовища засуджених, причому уявлення про "правильну поведінку" у них можуть бути діаметрально протилежними; 3) обмеження у задоволенні потреб, у першу чергу біологічних, та примусове включення до одностатевих соціальних груп.

Жорстка регламентація поведінки правилами, що визначаються ворожим щодо засудженого середовищем, та наявність широкого спектру санкцій за їх порушення формує пасивність і прагнення уникнути будь-яких змін. Оскільки ув'язнений не має особистого простору, постійно перебуває в тісному соціальному оточенні, порушення правил може відбутися в будь-який момент і не з його вини (наприклад, хтось обмовив або неправильно витлумачив його слова). Тому необхідно не лише постійно контролювати власні вчинки, але й прораховувати можливі варіанти поведінки представників адміністрації та неформального оточення. Невдоволення і ворожість посилюються через те, що конфлікти, котрі виникають між засудженими, практично неможливо врегулювати, а можливість змінити оточення відсутня. Таким чином, конфронтуючі сторони протягом тривалого часу знаходяться в одній соціальній групі, а конфліктні ситуації нерідко переростають у насильницькі злочини.

Від усього цього занепокоєність і підозріливість набувають хронічного характеру, нагнітаючи постійну внутрішню напруженість. Зненацька може настати момент "емоційного вибуху" - афективної розрядки ("короткого замикання"), що супроводжується бурхливою агресією, на перший погляд, невмотивованою. Злочинні наслідки набагато перевищують при цьому значимість приводу, що його викликав.

Такій поведінці досить часто передують зовнішній спокій, але він лише маскує глибокі психічні переживання, робить їх непомітними для стороннього ока.

Однак причина агресивності завжди існує: вона полягає у гранично сконцентрованій внутрішній напрузі, для миттєвої розрядки якої буває достатньо зовсім незначного зовнішнього поштовху.

Пенітенціарна психологія вивчає динаміку особи засудженого у процесі відбування покарання. Покарання має на меті не тільки кару. Соціальна ізоляція впливає на психіку засудженого. Слід зазначити, що перебування у місцях позбавлення волі по-різному впливає на засуджених. **Соціальна ізоляція покликана змінити особу засудженого, зробити певну корекцію, усунути певні особистісні дефекти.** Засуджені з укоріненими соціально-психологічними дефектами мають потребу в жорстко-му соціальному контролі. Позбавлення волі змінює звичний уклад життя засудженого, його поведінку, особистісні прояви. Спостерігається включення такої особи до нового колективу закритого типу, відбуваються взаємодія, контактування з іншими засудженими, прийняття чи неприйняття до «когорти». Позбавлення волі передбачає руйнування сталих соціальних зв'язків, виникають нові взаємодії з особами, що відбувають покарання. Соціальна ізоляція пов'язана зі стихійним принципом «виживає найсильніший», «закон – тайга, ведмідь – хазяїн».

У динаміці особи засудженого деякі автори (В. Васильєв) слушно називають такі найважливіші періоди: арешт, набрання вироком законної сили, прибуття до колонії, перші 6–8 місяців перебування в спецзакладі, за 3–8 місяців до звільнення, звільнення з колонії. Такі періоди називають **«критичними» точками.**

Особливо важкими є періоди чекання, коли відбувається переосмислення цінностей, людина зазнає нестатків, відчуває невизначеність.

Складним періодом для засудженого є період адаптації до умов позбавлення волі (перші 6–8 місяців перебування в установі). У цей період виникають негативні емоційні стани, викликані тяжкими умовами життя, недостатністю харчування, обмеженням соціальних і психічних спілкувань, обмеженістю

інтимного життя, ворожим ставленням інших засуджених, криміналізованими мікроколективами та ін.

У період адаптації виникають **бар'єри між засудженим** та іншими особами (вихователями, іншими засудженими). Це насамперед психологічні бар'єри (сміслові та емоційні).

Перебування у місцях позбавлення волі може бути пов'язане також з такими негативними явищами, як: 1) **дезадаптація** – неможливість звикнути до ізоляції від суспільства, нових умов життя; 2) **десоціалізація** – трансформування позитивних якостей особи засудженого в негативні (прийняття вимог кримінального світу, співвіднесення своєї поведінки зі злочинськими традиціями та ін.).

В періоди перед звільненням занепокоєність посилюється, а внутрішня напруга зростає. Здавалося б, мусить бути навпаки: наближення очікуваної волі повинне приносити відчуття задоволення та заспокоєння. Але працівники установ виконання покарань знають, що це досить небезпечний час у житті ув'язнених, коли вони починають поводитися всупереч здоровому глузду: провокують насильницькі експеси, демонстративно порушують режимні вимоги, навіть намагаються тікати. В психології це явище визначається як **"ефект уникнення об'єкта"** - виникнення нездоланного страху перед моментом досягнення давно очікуваної мети. Засуджений розуміє, що воля може перетворитися для нього у тяжке випробування: як зустрінуть його родина та колишні друзі, чи буде можливість знайти роботу та житло, як поставиться до нього оточення?

Керуючись принципами гуманістичної психології, можна стверджувати, що на кожному етапі перебування в УВП засудженому потрібна психологічна допомога, але різна за змістом та формою, тому надати її може лише кваліфікований фахівець.

Виділяють два види адаптації - соціальну і психологічну. Соціальна адаптація полягає в тому, що за нових умов особа обирає такі види діяльності і форми поведінки, котрі полегшують її пристосування до оточуючих реалій, завдяки

чому посідає певне (та таке, що її задовольняє) місце в суспільстві. Психологічна адаптація пов'язана з продукуванням окремих видів психологічного захисту або їх системи, що дозволяє зберігати високий рівень самооцінки навіть за відсутності об'єктивних підстав для цього. Найпростіший варіант психологічної адаптації для засудженого - вважати вирок стосовно власного злочину несправедливим. За даними проведених психо-лого-юридичних досліджень, майже 90% засуджених не погоджуються з винесеним щодо них вирок. Одні доводять, що вони взагалі не робили інкримінованих їм дій; інші запевняють, що здійснили лише частину з переліченого у вирок; треті переконані, що покарані занадто суворо. Ставлення до вироку як до несправедливого допомагає самовиправданню, а отже, й збереженню позитивної самооцінки та певного рівня самоприйняття.

Від рівня соціальної та психологічної адаптації в місцях позбавлення волі значною мірою залежить формування певного типу особистості, найбільш розповсюдженими з яких є наступні (Г.Ф. Хохряков):

1. Збудливі - намагаються грати роль сильної людини, яка може підкорити собі Інших, примусити їх служити своїм інтересам. Вони демонстративно порушують правила поведінки в УВП. беруть участь у бійках, постійно відкрито конфліктують з адміністрацією, провокують її на зриви, чим приносять задоволення спостерігачам. Прагнучи здобути авторитет, вони змушують інших ув'язнених виконувати роботу за неформальних лідерів ("паханів"). За схильність до бійок та утиски інших засуджених їх часто карають, але практично безрезультатно. Порушення, що набувають хронічного характеру, поведінка, котра не піддається корекції навіть шляхом застосування найжорсткіших заходів, дозволяють припустити наявність у представників цього типу засуджених певних особистісних рис. сформованих у результаті попереднього досвіду.

Біографічне психологічне дослідження показує, що такі механізми формуються у процесі виховання, а потім закріплюються в підлітковому та юнацькому віці. їх батьки, як правило, зловживали алкоголем, у родині

панував розлад, часто виникали сварки або навіть бійки. Основними виховними заходами були лайка, глузування та побої.

Прийнятість, почуття неповноцінності примушують таких дітей доводити свою однаковість та рівність із однолітками. Вони намагаються продемонструвати сміливість і впевненість у собі, але у їх минулому досвіді немає інших способів самоствердження, окрім брутальності, насильства над іншими. Оскільки насильство як засіб здобуття авторитету рідко досягає мети, виникає зосередженість на явищах, котрі сприймаються як ворожі. Озлобленість, що існує всередині, видається за зло, яке іде ззовні; формується постійна готовність дати комусь відсіч, що провокує постійну напруженість.

У місцях позбавлення волі ці властивості особистості акцентуються: гостріше почуття приниження та неповноцінності, жорсткіші правила поведінки, більш напружена обстановка. Такі особи інтуїтивно шукають прихистку в оточенні лідерів ("па-ханів"), оскільки це нібито дає їм незалежність. Однак виходить по-іншому: конфронтація з адміністрацією спричиняє низку покарань; відсутність витримки та поміркованості, невміння прорахувати можливі варіанти своєї поведінки не дають можливості досягти високого статусу, висунутися в лідери. Люди, котрим притаманні згадані особистісні якості, приречені на довгожителство у місцях позбавлення волі.

2. Демонстративні особи- постійно зорієнтовані на зовнішню оцінку та справляння позитивного враження на оточуючих. Це непогані актори, які вміють добре говорити, вловлювати загальні настрої та висловлювати їх. Разом із тим, вони зухвалі, нахабні та брутальні, не соромляться виставити себе на посміховисько, щоб дошкулити адміністрації. Засуджені цього типу користуються популярністю у своєму оточенні, але самі вони більше страждають, аніж мають задоволення від свого становища, хоча й не виказують цього. Попри зовнішній успіх, їх адаптованість погана. Акцентуація особистісних властивостей, за допомогою котрих вони утримують свою позицію, поступово стає патологічною, особистість руйнується.

3. Особи пластичні - мають досить високий рівень соціальної та психологічної адаптованості до умов позбавлення волі, чому сприяє стриманість, конформність, достатній контроль за власними емоціями, гнучкість у міжособистісних стосунках. Засуджені цього типу не схильні до конфліктів, уникають прийняття самостійних рішень і складають "мовчазну більшість", що існує в будь-якій спільноті. Вони без сумнівів підтримують адміністрацію, коли та контролює ситуацію, але й не протестують проти влади неформальних лідерів, оскільки розуміють їхню реальну силу.

4. Домінантні- основною особистісною рисою цього типу є висока інтровертивність при яскраво вираженій активності та ефективному контролю над власною поведінкою.

Такі засуджені, як правило, виховувалися в родинях, де життєві негаразди батьків призвели до позбавлення дітей ласки, уваги та любові. Відсутність емоційного тепла та підтримки і наявність природного розуму спонукали їх замкнутися у собі, водночас розвиваючи спостережливість. Характерні способи їхнього психологічного захисту: аналізуючи певну ситуацію, вони ніби відкидають її емоційну частину і аналізують лише раціональний компонент. У результаті тривожні моменти нейтралізуються, викликаючи продуману і холоднокрівну поведінку. Інший спосіб психологічного захисту також сформувався в дитинстві: схильність звинувачувати у власних негараздах когось іншого. Несвідомо намагаючись виправдати своїх батьків, такі діти (а потім і дорослі) вороже ставляться до оточуючих, приписуючи їм негативні якості.

Ув'язнені такого типу відносно легко стають неформальними лідерами. Замкнені, розумні та сторожкі, вони агресивні та помірковані, намагаються заволодіти компрометуючою інформацією на своє найближче оточення для того, щоб змусити інших постійно відчувати провину та залежність. Ці характерологічні особливості вдосконалюються та розвиваються у місцях позбавлення волі.

Звичайно, наведена типологія не вичерпна і потребує подальших наукових розробок. Процес корекції та ресоціалізації особистості засуджених хоча і є надзвичайно складним, але може здійснюватися за допомогою наступних психологічних методів:

- 1) переконання - реалізується, як правило, під час Індивідуальних співбесід І поєднує цілі вивчення та впливу на особистість засудженого. За допомогою переконання роз'яснюється сутність і кінцева мета дій адміністрації; обґрунтовуються шляхи та засоби її досягнення; змінюються ціннісні орієнтації та погляди засуджених;
- 2) навіювання-передбачає прямий (безпосереднє звернення до засудженого) або непрямий (за допомогою фільмів, музики, художньої літератури), вербальний або невербальний, емоційно забарвлений вплив на психіку з метою формування певного психічного стану чи спонукання до певних дій. Навіювання здійснюється за рахунок послаблення свідомого контролю та завдяки безумовному авторитету людини, що впливає;
- 3) регулювання міжособистісних стосунків - здійснення системного та цілеспрямованого впливу на сферу міжособистісного спілкування засуджених, на стосунки, що формуються між ними і співробітниками установи, родиною та друзями на свободі з метою профілактики та вирішення конфліктів, формування доцільної структури групи засуджених тощо;
- 4) передачі інформації - спеціальний і цілеспрямований добір інформації позитивного чи негативного змісту, що надходить до засудженого (наприклад, про життя його родини) з метою поширення соціального досвіду, регулюючого впливу на психічний стан, підвищення трудової активності тощо;
- 5) "вибуху"-специфічний метод миттєвого впливу (наприклад, створення спеціальної ситуації завдяки попередній домовленості з іншими її учасниками, де б виявилися прагнення чи можливості особи), що може раптово змінити на протилежні основні цінності та бажання людини. Метод передбачає тривалу попередню роботу вихователя для накопичення

передумов ефективності впливу, а також її продовження вже після застосування "вибуху" для закріплення у засудженого відповідних емоцій і почуттів, моделей поведінки, що виникли.

Психологія тюремного побуту

Відбування покарання у місцях позбавлення волі пов'язане зі зміною людської поведінки. Соціальна ізоляція негативно впливає на психіку засудженого: загострюються міжособистісні конфлікти, виявляються агресивність і ворожість у відносинах, виникають фрустраційні стани. Суворий побут закладу, система заборон і обмежень, екстремальні умови існування, свавілля міжособистісних спілкувань сприяли формуванню своєрідних регуляторів відносин - звичаїв і традицій злочинної сфери.

Система злочинних поглядів та ідей називається кримінальною ідеологією.

Позбавлення волі пов'язане з новими умовами мікросередовища, де проявляються жорстокі відносини між засудженими, насильство, прагнення до самоствердження. Саме у тюремному житті виникла **«зłodійська ідея»**. На перший погляд, «зłodійська ідея» — це погано сконструйована ідеологема (тюремне братство і т.п.). Вона відображає інтереси і світогляд касти професійних злочинців – зłodіїв - і становить «коктейль» декількох принципів, життєвих орієнтирів, етичних норм і відчужень. У злочинному світі важливу регулюючу роль відіграють «зłodійський закон» і «поняття» (зłodій не має права на обман своїх товаришів по касті, укривати гроші та інш.). **Нині «зłodійський закон» зазнав істотних змін.** Спостерігається тенденція до послаблення «закону» (наприклад, боротьба між «зłodіями» і «тими, що відійшли»). Лібералізація «закону» пов'язана з виникненням «понять», що є досить розпливчастими (їх виникнення припадає на 90-ті роки ХХ ст.)

Слід зазначити, що є певний порядок випробування новачків у місцях позбавлення волі, їх прийому до злочинного середовища.

Кримінальна субкультура відображається у соціальній стигматизації або стигмі (встановлення певних відмінностей). Стигматизація - це своєрідне

таврування представників місць позбавлення волі (татуювання, прозвища та інш.).

Психологічні основи ресоціалізації засуджених

Ресоціалізація особи засудженого полягає у формуванні законослухняної поведінки для життя на волі, зміні особистісної спрямованості, відновленні раніше порушених соціальних якостей особи, здійсненні необхідної психокорекції. Важливим завданням пенітенціарних установ є підготовка засуджених до повернення на волю, включення їх у нормальне життя суспільства.

Ресоціалізуюча функція установ виконання покарань передбачає перебудову насамперед принципів діяльності самих установ. Необхідно усунути умови, що сприяють криміналізації особи, її асоціальній поведінці. Існує проблема негативного «впливу в'язниці» на особу засудженого.

Важливим елементом ресоціалізації засуджених є комплексна програма їх підготовки до життя на волі. Складовими такої програми виступають: 1) **правовий аспект** (полягає у правовій регламентації процесу підготовки до звільнення з місць позбавлення волі); 2) **психологічний аспект** (урахування психологічних особливостей особи засуджених); 3) **соціальний аспект** (побудова позитивних модулів розв'язання соціальних проблем після звільнення); 4) **професійний аспект** (можливість одержати спеціальність за допомогою навчання в умовах відбування покарання); 5) **освітній аспект** (можливість підвищувати свій освітній рівень); 6) **медичний аспект** (передбачає збереження здоров'я шляхом певних профілактичних заходів); 7) **фізкультурно-оздоровчий аспект** (можливість займатися фізкультурою і спортом).

